

ა მ ი რ ა ნ ი

ადე, ამირან, რას გძინავ?
ცხენს დაუყარე ხანძილი,
დიაცის დაწუნებულსა
ტირილი გინდა, გან ძილი.
ხალხური

უზარმაზარი ტანისა
კაცი ვინმე სჩანს კლდეშიო,
გულის მდნობელი ნაღველი
უხმოდ დულს იმის მკერდშიო.

უგრძნობი ჯაჭვი მკლავებზედ
ეხვევა, როგორც გველიო,
და აბლაბუდა თვალებზედ
გადაჰკრობია ქსელიო.

ტანზედ აჰსხმია ყინული
და ხავსი შავის ფერისო,
სდგას ესე დაჩოქებული,
მომლოდნე ჯაჭვის მტვრევისო.

პირდაპირ დაყუდებული
ჟანგდება მისი ხმალიო,
მოსვენებასა თაკილობს,
ცრემლსა ღვრის, როგორც ქალიო.

დაჰვიწყებია ეს მონა
ძირს კაცსა, მალლა ზეცასა,
არ იხსენებენ მისგანა
დევ-ემმაკების ჟლეტასა.

მოზარე წამებულისა
ფეხთ ჩასწოლია ფინია,
ამ პაწაწინა არსებას
უცხო რამ დაუჟინია.

დაუსვენებლად ენითა
ლოკავს ჯაჭვს დ უნდა გასწყვიტოს,
რომ თავი იხსნას ტანჯულმა,
ბილწი მჭედლეები გასწყვიტოს, დ

რომელთაც გრდემლზედ გაჰკვერეს
მის დასაბმელად ჯაჭვიო,

არ შეიბრალეს მართალი,
გაგზავნეს ტყვედა მთაშიო.

რა გაწყვეტამდის მიიყვანს
ფინია რკინის მართულსო,
გულქვა მჭედელი გამოდის,
გრდემლზედ კვერს უწყებს რაკუნსო.

და ჯაჭვი ისევ მთელდება,
გულის საკლავად მონისო.
ნეტავ ეს უღვთო წვალება
ამ გმირს გასწირავს როდისო?!

როდის ადგება ამირან,
ჯაჭვ-აბჯრით შემოსილიო,
ჩამოსდნობოდეს ყინული
და უცინოდეს პირიო.

ეჭიროს ხელში თვის ხმალი,
იცქირებოდეს ბარადა,
მთა-კლდეთ გაჰქონდეს დგრიალი,
მას თავს უკრავდენ კვალადა.

მიწა იძრწიდეს, ღრუბელნი
ფუოდენ, ხტოდენ შავადა,
კეკლუცნი წვრილნი ვარსკვლავნი
მთებზე სხდებოდნენ ჯარადა.

სადმე ზღვამ იგრძნოს ამბავი,
კარგების სანატრელიო,
დაუკრას ტკბილი საკრავი,
ცას მიაწოდოს ხელიო.

მუნით ჩამოწვეს ღრუბელი,
გაჩნდეს ცეცხლ-სეტყვა ხშირია,
იძახდენ მართლის ჯვარმცემლნი:
"ვაჰმე, რა დიდი ჭირია!"

მჭედლები ცოდვას ნანობდნენ,
ამტვრევდნენ გრდემლებს, კვერებსო,
თვის იარაღის ნაშთებზედ
აფრქვევდნენ მწარე ცრემლებსო.

1884 დ 1885 წწ.